

غزل

مُونہوں بھانویں گل نہ نکلے، ہوٹھ پھڑک کے رہ جانداں نیں
انج وی اپنے دل دیاں گلاں، کہنے والے کہہ جانداں نیں

لہو دھریائے راہواں اُتے، اوہ مسافر ساتھی میرے
کنڈے دی ایک چو بھرتے جیہڑے چھالے وانگوں بہہ جانداں نیں

بھلدے بھلدے بھل جانداں نیں، فریاداں دی عادت پنچھی
سہندے سہندے ادڑک لوکی، ہر سختی نوں سہہ جانداں نیں

توں چھویاں دے دستے جانچیں، میں ڈالاں دی خیر مناواں
تھکے ہوئے لوک جنہاں دی، چھاویں آکے بہہ جانداں نیں

مشق

- 1- کنڈے تے کنڈھے نوں وکھو وکھ جملیاں وچ انج ورتو پئی فرق واضح ہو جاوے۔
- 2- تریجے شعر دی تشریح کرو۔